

der maa forlanges, at Lovene skulle haandhæves paa samme Maade overalt her i Landet, og ikke saaledes, at man det ene Sted siger: Det maa Du gjerne gjøre, og paa det andet Sted siger: Nej, Du maa ikke gjøre det; for dit Vedkommende anser man det forbudt, men ikke for den Andens. Naar den Tilstand altsaa er tilstede, beklager jeg, at den høitærede Indenrigsminister ikke troede at kunne gaa den Vej, som Regjeringen tidligere er gaaet i et analogt Tilfælde, og som forekommer mig i høi Grad ogsaa her at være brugelig. Naar den meget ærede Minister henviste til, at den bedste Maade at faae denne Sag i Orden paa, var at fremme det forelagte Fiskerilovforslag, da har jeg jo, saalænge jeg har været Medlem af Fiskeriuvalget og navnlig da isfor i Forening med Udvalgets andre Medlemmer gjort Alt, hvad der var muligt, for at fremme denne Sag, uagtet Oplysningen af Folkethinget lagde særlige Hindringer iveien derved. Men, uden at komme nærmere ind paa det forelagte Fiskerilovforslag, har jeg dog nok Lyst til at vide, om den ærede Indenrigsminister holder sig saa forvisset om, at det Grundlag, hvorpaa dette Lovforslag er bygget, er rigtigt, om den ærede Minister holder sig forvisset om, at ikke, naar nogle Aar ere gaaede, det klarere og klarere vil have viist sig, at dette Grundlag er forfeilet, dette Grundlag, som er hentet fra Klager, der indkom i sin Tid fra Fiskere, men som de allerfleste af Fiskerne nu indrømme, vare af en saadan Beskaffenhed, at de stred mod deres egen velforsaaede Interesse, Klager som de nu have taget tilbage. Jeg skal ikke komme videre ind paa Lovforslaget; saavidt det har staaet til mig, har jeg søgt at fremme dets Forhandling, men jeg kan kun beklage, at den ærede Minister ikke har troet, uanset, hvorvidt Fiskerilovforslaget først igjennem eller ikke, at kunne skride til at afhjælpe en saa mislig og mod alle Retsregler stridende Tilstand, som jeg har paavist, at der i disse Drivvaadsforhold er tilstede.

Thorup: Jeg skal selvfølgelig ikke indblande mig i Striden mellem den ærede Forespørger og den høitærede Indenrigsminister, men jeg kan ikke undlade at fremhæve, at jeg tror, at det er meget uheldigt her fra Folkethingets Side at ville opfordre Administrationen til at fuldfaste, hvad Høiesterets Dom har slaaet fast. Skulle vi have Forandring i det Forhold, tror jeg, at vi maa ty til Lovgivningen. Jeg veed ikke, hvad det i Længden vilde føre til, dersom man opfordrede enten Administrationen eller Private til ikke at respektere Høiesterets Domme, men søgte at faae ministerielle Cirkularer, som underkjennte Høiesterets Domme. Jeg veed ikke, hvilken Retstilstand, det vilde føre til. Jeg kan derfor godt forstaa den høitærede Ministers Svar til den ærede Forespørger, og jeg er ikke i det

heldige Tilfælde at ville anerkjende det som rigtigt, hvad den høitærede Minister gjorde, da han udstedte det af ham nævnte Cirkulære. Jeg kan godt forstaa, at han gjorde det, og det var godt, at han gjorde Noget for Fiskerne, efter som de have opfattet Danske Lov, idet de troede at kunne bruge mindre Masker end i Limfjorden. Det var humane Hensyn ligeoverfor Fiskerne, som man tilbels kan anerkjende, men dermed vil jeg ikke have anerkjendt, at det skal være Praxis i Fremtiden. — Med Hensyn til Forstaaelsen af Loven af 1872 tror jeg, at den ærede Forespørger er noget ubillig saavel overfor Domstolene som overfor Regjeringens Fiskerikonfuldent. Jeg var Medlem af Thinget dengang, da man behandlede dette Lovforslag. Hvad var Grunden til, at det kom frem her i Thinget? Var det de saakaldte engelske Trawls, der brugtes her i Danmark? Nej, det var, da den tydske Lovgivning forbyd de saakaldte Slæbevaad, saa begyndte de at bruge dem ved Middelfart. Middelfartfiskerne bleve saa meget forkrælede og opfordrede Regjeringens Konsulent — men ikke ham alene, men ogsaa Medlemmer her fra Fyen, som vare meget ihærdige dengang — til at søge at faae Drivvaad aldeles forbudt. Da var Udvalget nedsat, som behandlede Fiskerisagen, men man turde fra et vist Partis Side ikke lade det blive behandlet i Udvalget, da man var bange for, at det skulde stille sig for mildt mod dette Forslag. Altsaa, Tanken var, at man vilde forbyde Drivvaadsfiskeri paa dansk Egeterritorium. Da Udvalget blev nedsat, kom adskillige Andragender — og ogsaa Andragender i modsat Retninger — om at man ikke maatte forbyde de Drivvaad, der vare komne i Gang her i Danmark. Det førte saa til en Slags Kompromis mellem Udvalgets Medlemmer, hvilket førte til det Forslag, der kom frem. Men da sagde man udtrykkelig i Betænkningen, at det var de mindre Drivvaad, der vare komne i Brug, altsaa jeg tror, at Meningen dengang var, at de større Drivvaad, som de ville betegne som Bundslebevaad, ikke skulde være tilladte. Jeg tror nok, at Redaktionen af Lovforslagets Text ikke var saa heldig; den svarede ikke til den Tanke, som Udvalget var kommet til, idet der tilføiedes i Paranthes „de engelske Trawls.“ Det tror jeg, var noget uheldigt. Naar man nu ser, at Domstolene ere komne til forffjelligt Resultat — jeg har gjenmælt alle de Domme, som den ærede Forespørger oplæste — kan jeg ikke se rettere, end at dette har sin Grund i adskillige andre Forhold. Det var ikke absolut rigtigt, hvad den ærede Forespørger sagde, at disse Vaad ere ensartede. Dels er der forffjellig Vægt paa disse Vaad og dels forffjellige Dybder, saa jeg tror ikke, man saa ubetinget kan sige, at de ere ensartede. Dertil kommer desuden noget Andet, som den ærede Forespørger skulde tage med, idet han beraabte sig paa, at Fiskerikonfuldent har